

צצה א מיי" פ"ד מהלכות
שגגות הלכה א פ"ו
שם הלכה ו:
צצה ב מיי" פ"ה מהל'
מחללות אסורות
הלכה א [נוסע"ע י"ד סימן
קכ סעיף א]:

שיטה מקובצת

[א] שבת ירוח"פ שחל
יורח"פ להיות בשבת:
[ב] וכן גבי יורח"פ כתיב:
[ג] יעוד למאי יפריש דהכי
פריך:

רבינו גרשום

[ורבי יוסי הגלילי לית ליה
איסור כולל] כלומר הא
קא חזינן הכא דאי חמור
כרת מטופאת בשר הא
הוא חייל איסור חמור על
איסור קל. והוא שאמרנו
ואיסור חמור באיסור כולל
אית ליה לר' יוסי הגלילי.
ולית ליה לר' יוסי הגלילי
איסור כולל אלא באיסור
חמור והא הכא ביוח"פ
דקיל משבת דהו מיתה
והו כרת וקא חייל יום
הכפורים על שבת. כך היא
הצעה לא משנה זו כלומר
דאין איסור חל על איסור.
ואימור ר' יוסי הגלילי אמר
אינו חייב אלא אחת דאין
איסור חל על איסור ולמאי
דאמר כלומר לר' יוסי
הגלילי דאינו חייב אלא
אח' דאין איסור חל על
איסור: שגג בשבת כו'
כלומר היה לו שגגה אצל
שבת והודי אצל יורח"פ
חייב חטאת אבל הודי
בשבת ושגג ביוח"פ פטור
מ"ט אין אדם חייב חטאת
אלא בשגגה ועכשיו היה
שבת ויורח"פ כיון דאין
איסור יורח"פ חל על איסור
שבת ויורח"פ [הו' כמח'
שאינו בעינין שיהא לו
שגגה על שבת אבל אם
היה שגג אצל יורח"פ פטור
מחטאת. אלא אמר רבא
שמדא הוי כלומר היכא
פליגי ר' עקיבא ור' יוסי
הגלילי לא פליגי בענין
זה שחל יורח"פ בשבת
דאי כוה ענין לא חשיב
איסור חל על איסור אלא
שמדא הוה וגורו לא
יקיימו יורח"פ ואתה שנה
שבת יורח"פ בשבת שלא
[תשחכח תורת יורח"פ]
והוא הוה איסור חל
על איסור: לאחר מעשה
כלומר לאחר שאמר לו
הקב"ה לא יקרא שמך עוד
יעקב כי אם ישראל יהיה
שמך והיה לאחר שאבק
עם המלאך אבל באותה
שעה לא הוה ישראל שמו:

תלמוד לומר שבת היא יוה"ב הוא. ור"מ ומאי פריך שאני
הכא דגלי קרא וי"ל דפריך וליגמר מיניה וליכא למימר
דלדרכה ניגמר מתרומה דפטרינן צפרק כל הכשר (לקמן דף ק"ג):
מומטו צו כי יחללוהו לחומרם מקשינן וילפינן מהכא והא דאמר
התם צעלמא קסבר שמואל אין איסור
חל על איסור וגבי צפרק צחלב שאני
דגלי קרא גדי לרבות חלב מתה"ט ולא
יליף מצפרק צחלב לחומרם היינו
משום דצפרק צחלב חדוש הוא ואית
ספרים דגרסי התם ונגמר מיניה
חדוש הוא: **רבי עקיבא אומר**
אינו חייב אלא אחת. למאי דפירש
צקונטרס שהוא איסור צת אחת וכן
הוא צמקנא קשה דמנן צפרק דס'
שמיטה (כרימות ג.). חמיכת חלב חולין
וחמיכת חלב קדש ואכל אחת מהם
ואינו יודע עשה מהם אכל מציא
מטאת ור' עקיבא אומר אף אשם
תלוי אלמא אית ליה איסור חל על
איסור וכ"ש איסור צת אחת ומיניה
יש לומר דקדשים שאני כדאמר התם
צקונטרס דאפילו מאן דלית ליה
צעלמא דאין איסור חל על איסור
דקדשים אית ליה אף הקשה רב
רבני שמואל מוורדון מהא דמנן
צפרק כל הכשר (לקמן דף ק"ג). רבי
עקיבא אומר חיה ועוף אינם מה"ט
שנאמר לא תשחט גדי ג' פעמים פרט
למיה ועוף וצמחה טמאה ופריך
בגמרא (שם דף קטו). הני הן אפקינהו
לכדשמואל ומשני קסבר רבי עקיבא
איסור חל על איסור וחלב מתה"ט לא
פריך קרא והכא משמע דאפילו צבת
אחת לית ליה ואע"ג דלומר הכא
איפוך לאו מכה קושיא זאת אמר
הכי ועוד למאי ג' דפרישנא דהכא
פריך משום דס"ד ללא הוי איסור
צת אחת למאי דמסיק רבא דהוי
צת אחת לא אמר איפוך וי"ל דהתם
פריך משום שמואל דאי ס"ל כר"ע
צמיה ועוף וצמחה טמאה הכי
דריש ומשני דקסבר שמואל איסור
חל על איסור צללו קרא:
הזייד בשבת ושגג ביוח"פ פטור.
וא"ת והא לרבי עקיבא נמי

ורבי יוסי הגלילי לית ליה איסור כולל
והתניא **שבת ויוה"ב שגג ועשה מלאכה**
מנין שחייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו
תלמוד לומר **שבת היא יום הכפורים**
הוא דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר
אינו חייב אלא אחת שלח רבין משום דרבי
יוסי בר' חנינא כך הצעה של משנה ואיפוך
שלח רב יצחק בר יעקב בר גיורי משום
דרבי יוחנן דרבני רבי יוסי הגלילי למאי
דאפכין שגג בשבת והויד ביום הכפורים
חייב הויד בשבת ושגג ביום הכפורים פטור
מאי טעמא אמר אביי שבת קביעא וקיימא
יום הכפורים בי דינא דקא קבעי ליה אמר
ליה רבא סוף סוף תרווייהו בהדי הדדי קאתו
אלא אמר רבא שמדא הוה ושלחו מתם
דיומא דכפורי דהא שתא שבתא הוא וכן
כי אתא רבין וכל נחותי אמרוה כרבא:
אמר רבי יהודה והלא מבני יעקב [וכו']:
תניא **אמרו לו לר' יהודה וכי נאמר על**
כן לא יאכלו בני יעקב והלא לא נאמר
אלא בני ישראל ולא נקראו בני ישראל
עד סיני אלא בסני נאמר אלא שנכתב
במקומו לידע מאיזה טעם נאסר להם
מתיב רבא **וישאו בני ישראל את יעקב**
אביהם לאחר מעשה אמר ליה רב אחא
בריה דרבא לרב אשי מההיא שעתא
ליתסר אמר ליה **וכי תורה פעמים פעמים**
ניתנה ההוא שעתא לאו שעת מעשה
הואי ולא שעת מתן תורה הואי ת"ר **ואבר**
מן החי נהוג בבהמה חיה ועוף בין ממיאין
ובין מטהורין דברי **רבי יהודה ורבי אלעזר**
וחכמים אומרים **אינו נהוג אלא במטהורין**
אמר ר' יוחנן ושניהן מקרא אחד דרשו **רק**
חזק לבלתי אכול הדם כי הדם הוא הנפש
לא

צמקום ששנית שם אכל משוצבת היא ואיפוך וה"ה דמאי למימר
דס"ל לר"י הגלילי דאע"ג דאיסור כולל לא חייל איסור צת אחת
חייל ומיניה ר' יוסי צר' חנינא סבר דמאן דלית ליה איסור כולל לית
ליה נמי איסור צת אחת ופלוגתא היא ציצמות צפ"ג (דף ג.). כך
נראה צעיי. ואחי שמעתי דשבת חשיב לה כקודמת משום דקביעא
וקיימא ויום הכפורים חשיב אחרון משום דבי דינא מקדיש ליה כדלקמן
ורבי יוסי הגלילי דמחייב תרתי טעמיה משום כולל וקשיא לי בגווה
למאי דקא מוסיב רבא לקמן לרז יחזק לצמר דאפריה סוף סוף
תרווייהו צדדי הדדי קאתו מאי תיובתיה הא רב יחזק לדברי ר' יוסי
הגלילי קאמר ורבי יוסי הגלילי מדפטור ליה ש"מ לאו איסור צת
אחת חשיב לה וכי פטור ליה מיום הכפורים פטור ליה וכי הזיד צצבת
על כרחיך פטור משניהם לדברי רבי יוסי הגלילי: **למאי דאפכנא**
ומוקמינא דליהו פטור: **שגג צצבת.** ששכח שהוא שבת: והויד
צאיסור יום הכפורים. שהיה יודע שהוא יום הכפורים: **חייב.**

חטאת משום שוגג שבת. אכל שגג צאיסור יום הכפורים ששכח שהוא יום הכפורים אכל יודע הוא שהוא שבת פטור משמיהן וטעמא
מפרש ואולי: **אמר אביי.** קסבר רבי יוחנן דההוא חטאת דמחייב ליה רבי יוסי [הגלילי] צצגג צוה וצוה אדשבת קמחייב ליה דליהו
קדמיה ואדיום הכפורים הוא דפטור ליה הלכך כי הזיד צצבת ושגג ציום הכפורים פטור לגמרי דאין מציאין קרבן על המזיד:
סוף סוף תרווייהו צדדי קאסו. ואין כאן אחרון ועל כרחיך כי פטור ליה רבי יוסי הגלילי משום דקסבר כיון דככולל ומוסיף:
אין איסור חל על איסור צאיסור צת אחת נמי לא מחייב אלא חטא ואי נמי הזיד צצחת מהן הרי שגגת חזירו עומדת וחיוב:
אלא אמר רבא. הא דשלח רב יחזק לדדיום הכפורים מפטור לאו צפלוגתא דרבי יוסי הגלילי קאי ומאן דאמר צוה דאמר צוה לדברי רבי
יוסי הגלילי לא היו דברים מעולם אלא שמדא הוה וגורו שלל לעשות יום הכפורים: **ושלחו מהם יום הכפורים דהאידינא שצבת הוא.**
עשו יום הכפורים צצבת אע"פ שאינו חל להיות צו כדי שלא תשחכח תורת יוה"כ והאידין לא יצינו צו משום דככל שבת נמי לא
עבדי מלאכה ומההוא יוה"כ קאמר רב יחזק דאם שגג צו והויד צצבת פטור דהא לאו יום הכפורים הוא ואין שגגתו שגגה: **ולא**
נקראו בני ישראל עד הר סיני. ולקמיה מקשי ליה: **אלא.** מקרא זה לא נאמר עד סיני אלא לאחר שקצלו משה צסיני וצא לכתוב את
התורה כתב אותה וזאתה אכל המעשה לידע כו': **לאחר מעשה.** לאחר אותו מעשה שנאצק עמו לומן מרובה צצווא מפדן ארס והקצ"ה
קראו ישראל דכתיב (צצצצית לה) לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל וגו': **מההיא שעתא.** דוישאו בני ישראל ליתסר:

[א] [מוספתא כרימות פ"ב
הי"א ע"ש]. [ב] [מוספתא
פ"ו ד"ד]. [ג] [עירובין
כ"א]. [ד] [מוספתא זכ"ס
ספ"ה]. [ה] [מעילה טז].
[ו] שייך לע"א. [ז] [שניעות
כ"ד]. [ח] [נזיל ומתה]. [ט]
[ומתה רש"ס]. [י] [ועיין
יומר מנזאר צמוס' ר"ה כ"א.
ד"ה ל"י].

תורה אור השלם

- ששת ימים תעשה
מלאכה וביום השביעי
שבת שבתון מקרא קדש
כל מלאכה לא תעשו
שבת הוא לך בכל
מושבתיכם: ויקרא כג ג
- אך בעשור לחדש
השביעי הזה יום
הכפורים הוא מקרא
קדש יחיה לכם ועייתם
את נפשתיכם והקרבנתם
אשה לך: ויקרא כג כו
- חזק יעקב מבאר
שבע וישאו בני ישראל
את יעקב אביהם ואת
טפם ואת נשיהם
בעגלות אשר שלח
פרעה לשאת אתו:
- רק חזק לבלתי אכל
הדם פי הדם הוא הקפוש
ולא תאכל הקפוש עם
הבשר: דברי יב כג

עין משפט נר מצוה

קא א מיי פ"ד מהל'
מאלכות אסורות
הלכה ג:
קב ב מיי פ"ב עס הלכה
כא:

קב ג מיי פ"ה עס הל' א
[טור י"ד סי' סב וברב
אלפס פ"ד דמילתין דף
רפג:]

קד ד מיי פ"ד עס הל'
י סגג לאון קלב
טושיע י"ד סי' סב סעיף
ג [וברב אלפס עס]:
קה ה מיי עס הל' ו סגג
לאון קל:

שיטה מקובצת

א אמר רב שביא
בקלניתא אי בקלניתא
אימא סיפא: **א** אבל בר
מן החי. י"ב ע"י תוס'
מנחות דף ג"ח ע"ב: **א** לא
מחייב עליה עד דאיכא
כזית קתני מיהא בטורה:
ז כשאין בשר כזית אלא
משהו: **ס** חיבת לאכלה
מהה דגלי דעתה:

רבינו גרשום

אכל צפור טהורה בחייה
בכל שהוא. כלומר כיצד
אמרת אבר מן החי
צריך כזית: חנקה ואכלה
דברי הכ' בכזית. ונבלה
שיעורא בכזית: אלא
דמר סבר בהמה בחייה
לאיברים עומדת. כלומר
ר"א ב"ר שמעון הוא סבר
לאיברין עומדת לפיכך
אכל אבר ממנה חייב:
דכ"ע לא בעינן כזית.
ובחד אבר. כלומר דאמר'
נטל צפור שאין בו כזית
ואכלו ר"א ב"ר שמעון
מחייב מק"ו דעל אבר
הימנה חייב ואמר' אם
בזיה ענין חייב דמשחו
בשר גידים ועצמות בחד
אבר ומי איכא מידי
דבכולה לית ביה כזית
דחיונן נטל צפור שאין
בו כזית ובחד אבר היא
ועצמות: אמר בר שביא
בקלניתא: פי' צפצפה דעצמות
שלה נטת ואין בה בשר
אלא מעט: אלא כעין
קלניתא. כלומר עוף טהור
כעין קלניתא דעצמותיה

קב:

אבל צפור בו' הכא נמי במשהו בשר גידים ועצמות. וצין הכל
כרין שהיא כזית ולא הוי כמשהו דסיפא דהוי צריה והוי משהו
ממש: **שאיין** בו כזית ואב"ו רבי פוטר. פי' צקונטרס דקסבר
דלצין אבר מן החי בשלימה ומיהו אי איכא כזית הוה מחייב דלא גרע

מבשר מן החי דמחייב כזית דהא
נמי בשר הוא וקשה לפירושו דלמר
בסמוך אכל אבר מן החי ובשר מן
הטרפה רבי יוחנן אמר חייב שמים
וריש לקיש אמר אינו חייב אלא אחת
ומוקי לה בזהמה אחת וטרפה עם
יציאת רובה וקסבר ר"ל דלאו לאזרים
עומדת ולא אחי איסור אבר מן החי
ומייל אחיסור טרפה והשתא מ"מ
ליחייב שמים משום טרפה ובשר מן
החי דקאמו צהדי הדדי ויש לדחות
כגון שאין באבר זה כזית בשר דלא
מחייב משום צפר מן החי והא דמייב
משום טרפה היינו כשלקח בשר
מטרפה אחת והשלים לכזית ודומק
הוא ועוד דא"כ אמאי לא חייב עליה
איסור אבר מן החי כיון דליכא
מטרפה אלא חצי שיעור דצפ' בתרא
דיומא (דף עג:) ופרק ג' דשעועות
(דף כא:) תניא שזועה שלא אוכל
טרפות ונבלות שקלים ורמשים
חייב ומוקי לה ר"ל צמפרש חצי
שיעור אלמא אע"ג דלא חייב איסור
שזועה אחזית משום דמושזע ועומד
הוא מ"מ חייב אחזית כזית ונראה לפרש
כי היכי דלאו לאזרים עומדת הכי נמי
לאו לחמיכת בשר עומדת והא דנקט
אפור שאין בו כזית לרבותא דרבי
אלעזר נקט דאפ"ה מחייב ועוד נראה
לר"י דלפילו למ"ד לאזרים עומדת
מודה דלאו לחמיכת בשר עומדת בחייה
דלמר ר' יוחנן בסמוך אכל חלב מן
החי מן הטרפה חייב שלשה ומוקי לה
בגטרפה עם יציאת רובה ובהמה
לאזרים עומדת דאחי איסור טרפה
וחלב ואבר מן החי צהדי הדדי והשתא
אלמאי נקט טרפה בלאו טרפה איכא
ג' אבר מן החי ובשר מן החי וחלב
אלא ודאי בהמה בחייה לאו לחמיכת
בשר עומדת ולא אחי ומייל על שאר
איסורין: **ובשר** בשדה טרפה זה
בשר מן החי. מוכחצ בשרה דריש
דמשמע שפירש ממקומו ואף על גב
דלטרטין לבשר שילא חוץ ממחילתו
כדלמר צפ' בהמה המקשה (לעיל דף
סח:) כולהו דריש מיינה: **אבל אבר**
מן החי ובשר מן החי ר"י יוחנן חייב
שתיים. ואע"ג דלצין לוקין על לאו
שצכללות ה"מ היכא דלא מפרש צקרא כגון (שמות יב) אל תאכלו כי
אם עלי אש ומכל אשר יעשה מוגפן היין (במדבר ו) אכל ובשר בשדה
טרפה דמפרשינן בשר וטריפה לא חשיב ליה לאו שצכללות כמו נא
ומבושל וחרטון חג דמפרשי צקרא לקי וכגון אלמנה וגרושה דלקי לכ"ע:
ס"ד רבי יוחנן אינו חייב אלא אחת. משום דמחד קרא נפקי
ואף על גב דלמא ומבושל לקי שמים שאני התם
דכתיב צ"ו וצטל דקאי אלל תאכלו והכא נמי אי הוה כתיב
צדה וטרפה לא תאכלו היה לוקה שמים לרבי יוחנן משום בשר
מן החי ובשר מן הטרפה:

מר

זמן שזה עם זה: לר' יוחנן חייב שמים. דמרי לאוי איכא ואע"ג דצחדא אכילה וחדא התראה אכלניהו מייחייב תרתי: אלא אחת. דחד לאו
הוא וכיון דצחדא אכילה וחדא התראה וחד לאו הוא חדא הוא דמייחייב וכן כולן: לרבי הכל חייב שמים. דצין למר וצין למר מתרי קראי נפקי:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

בחייה ככל שהוא. משום אבר מן החי. אלמא לאו צעין ציה כזית:
נמיסתה כזית. דנצנלה אכילה כתיבא וכל אכילה כזית צר מאבר
מן החי דרבייה קרא וקפיד אאבר לחודיה: **טמאה צין בחייה צין**
נמיסתה ככל שהוא. חייב דצריה היא ולא לריכה שיעור כדמתן באלו

הן הלוקין (מכות דף יג.) באלו נמלה
כל שהוא שהוא חייב משום שהוא
כצרייתה אלמא צריה אסורה בכל
שהוא אכל לאו דנצנלה ליכא לחיובי
משום צריה דכשנצנלה לא היה עליה
עם נצלה הלכך אלאו דנצלה לא
מייחייב עד כזית. קתני מיהא
בטהורה בחייה ככל שהוא: **נעול אפור**.
והיא טהורה: **רבי פוטר**. מפרש
ואזיל דקסבר אין אבר מן החי בשלימה
דלאו אבר מיקריא ומיהו אי איכא
כזית הוה מייחייב דלא גרע מבשר מן
החי דמייחייב עלה כזית דהא נמי
בשר הוא: **ורבי אלעזר כרבי שמעון**
מחייב. דקסבר שלימה אין לך אבר
מן החי גדול מזה ובאבר לאו צעיןא
כזית: **חנקה ואכלה**. אין כאן אלא
איסור נבלה ואנצלה לא מייחייב משום
צריה וכזית צעין: **לאזרים עומדת**.
לנתמה עומדת הלכך כל אבר ואבר
שזה קרוי אבר צפני עממו ויש כאן
משום אבר מן החי דמייחייב בכל דהו
ומיהו חדא הוא דמייחייב דחדא התראה
היא: **לאו לאזרים עומדת**. עד
שתשטח ואין כאן עס אבר אח"כ
הפרישו אכל דכ"ע לאצבר לא צעין
כזית כדקתני ק"ו על אבר ממנה חייב
ולא פליג רבי: **במשוה צפר**. הא
דקתני שאין בו כזית כשאין זבן כזית
בשר אלא משהו וגידין ועצמות משלימין
לכזית: **מי איכא מידי**. עוף כחוש כל
כך: **דכנוליה ליכא כזית צפר**. והוא
גדול שצחמת מאצרוי איכא כזית
במשוה בשר וגידין ועצמות משלימין
דקתני על אבר ממנה חייב ואמרת
דכזית עסקינן ורישא קתני שאין בו
כזית ומוקמינן דליכא כזית צפר:
קלניתא. עוף כחוש מאד: **קלניתא**
עוף עמא הוא. ונהי דליכא איסור
נצלה צפחות מכזית איסור טמא
מיהא איכא דצריה היא דלמר רב
טמאה צין בחייה וצין צמיתתה בכל
שהוא: **כעין קלניתא**. עוף טהור
אם תמא צחד מדצרוי של רבי
בעלמא דאית ליה מחשבת אוכלין אם
חישב לאוכלן כענין זה: **שמה מחשבה**.
ואולינן בתרה: **חישב לאוכלה**. לצפור

זה שאין זה כזית: **אבר אבר**. גלי אדעמיה דלאזרים עומדת וכי אכלה
שלימה נמי אבר קרינא ציה: **איכיל ליה אחר לא מייחייב**. דלא אבר
מיקריא לחייב עליה ככל שהוא: **אילאוכלה מהה**. דגלי דעתיה
דבחייה לאו לאזרים עומדת: **לא האכל הנפש עם הבשר זה אבר**
מן החי. דאבר חי מקרינא ג נפש שאם יחתכו אינו עושה חליפין
שלא ישוב עוד כנפש הנטולה שאינה חוזרת והכי משמע לא תאכל
הנפש בעודו עם הבשר בעוד החיות עם הבשר: **ובשר בשדה**.
משמע שפירש ממקומו זהו בשר מן החי וטרפה כמשמעו:
וריש לקיש אמר לא תאכל הנפש עם הבשר זה אבר מן החי
ובשר מן החי. והכי משמע לא תאכל הנפש ולא תאכל הבשר כל

מסורת הש"ס

א [מוספתא ספ"ד ע"ו],
ב [לקמן ק"ג. א] זיל
מקרי, ד [וע"ע תוס' ב"מ
קטו: ד"ה שנאמר ומוס'
מנחות נה. ד"ה און. ס] ג
מהר"ם ל"ל

תורה אור השלם

1. רק חוק לבליה אבל
הדם פי הדם הוא הנפש עם
ולא תאכל הנפש עם
הבשר: דברים יב כג
2. ואנשי קדש תהיון לי
ובשר בשדה טרפה לא
תאכלו לקבל תשלכון
אתו: שמות כב ל

רבינו גרשום (המשך)

נסות ובשר מעט: אמר
רבא אם תמצא לומר סבר
רבי מחשבת אוכלין שמה
מחשבה חיבת לאוכלה.
כלומר רבי דפוטר דבחייה
לאו לאיברין עומדת: אם
תמצא לומר דסבר רבי
מחשבת אוכלין שמה
מחשבה חיבת לאוכלה
אבר אבר כו. כלומר
א"ע דאכלה כולה שלימה
אולינן בתר מחשבתו
וחייב משום אבר מן
החי: ואמר רבא אם
תמצא לומר סבר ר"א ב"ר
שמעון מחשבת אוכלין.
כלומר ר"א ב"ר שמעון
דסבר נטל צפור שאין בו
כזית בחייה ואכלה חייב
חיבת לאוכלה מהה דאינו
חייב אלא בכזית דנבלה
היא ואכלה חיה פחות
מכזית פטור דאולינן בתר
מחשבתו דמחשבתו היתה
לאוכלה נבלה: ובשר מן
הטרפה אפי' בחייה. כגון
שאיירע בה אחת משמונה
עשרה טרפות: אכל אבר
מן החי ובשר מן החי לר'
יוחנן חייב שתיים דמפקי
להו משני לאון לר"ש
בן לקיש אינו חייב שתיים
אלא אחת דמפקי להו
לתרויהו מלאו אחד: אכל
בשר מן החי ובשר מן
הטרפה לר' יוחנן אינו חייב
שתיים דמפקי להו
לתרויהו מלאו אחד: אכל
אבר מן החי ובשר מן
הטרפה דברי הכל חייב
שתיים. לתרויהו מפקי להו
מתרי לאוי:

